

La Llopatera

Navàs

Ubicació

Comarca:	Bages
Lloc/Adreça:	Sector central del terme municipal. Parròquia de Sant Cugat del Racó.
Emplaçament	De Sant Cugat del Racó seguir la carretera en direcció est 100 m i prendre camí a la dreta (sud-est) uns 300 m.
Alçada:	550
Coordenades:	
Latitud:	41.8944
Longitud:	1.81624
UTM Est (X):	401801
UTM Nord (Y):	4638729

Classificació

Número de fitxa	08141 - 381
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Contemporani
Segle	XIX-XX
Estat de conservació	Regular
Notes de conservació:	Llegenda publicada al blog de Maria Estruch
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Cultural
Titularitat	Pública
Titular:	08140A005000100000IM
Autoria de la fitxa	Jordi Piñero Subirana
Data de registre de la fitxa:	dl., 19/07/2021 - 15:53

Descripció

Llegenda recollida per Joan Estruch i Josep Soler de Sant Cugat del Racó, el 1976. Oferim una versió resumida del relat que en fa Maria Estruch en el seu blog dedicat a la cultura popular “Arrels”. La història està inspirada en un indret on hi ha diverses roques de formes capritxoses, especialment un conjunt de grans roques que formen un espai quadrat vora una cinglera, uns 500 m al sud-est de Sant Cugat del Racó.

Es diu que molts anys enrere, quan a Sant Cugat del Racó encara hi havia llops que malmetien els ramats, hi havia un capella que era molt bon caçador, especialment de llops i guineus. L'home estava decidit a acabar amb aquests mamífers carnissers, perquè també en patia les conseqüències als seus galliners. Una nit estava molt amoïnat perquè acabava de parlar amb un pastor desesperat que li va dir que el llop se li ficava al corral i els gossos no gosaven enfrontar-s'hi. Llavors sentí l'udol desafiant de la fera ben a prop i amb l'escopeta disparà un tret, però la bèstia es va escapar.

L'endemà al matí, a trenc d'alba, es carregà l'escopeta al coll i sortí a buscar la bèstia. Voltà per boscos i sembrats d'una terra que estava acostumat a treballar com un pagès més. Ja de retorn a la Rectoria s'escaigué que va passar a prop d'unes penyes de roca que hi ha a tres centenars de metres de l'església, a tocar del camí que porta a Castellnou, just a la banda de migdia, per allà on s'havien sentit els darrers udols la nit abans.

L'home s'acostà a aquells rocs de grans dimensions que tancaven un espai interior amb unes parets verticals prou altes perquè un llop, un cop dins, no en pogués sortir. Llavors se li acudí una manera per fer caure el llop dins d'aquella presó. Ben content tornà a la Rectoria i es cruspí el menjar que li havia preparat la majordoma, que no entenia com era que el capellà estava tan content. Havent dinat, el capellà va acabar de perfeccionar l'invent mentre feia la sobretaula amb la majordoma.

En acabat, va prendre una de les dues posts de fusta que tenia al pastador del forn de pa i marxà camí enllà. Arribat a l'indret de les penyes, posà la post de través damunt d'una de les roques, de manera que sobresortís més de tres pams al buit, cap a la part de dins del forat. A la punta que volava hi va posar els menuts i les vísceres d'oca que la majordoma guardava per l'escudella de l'endemà.

Quan a la nit el llop ensumà la flaire de la carnassa es dirigí cap a la fusta passant per damunt del pont que, un cop desequilibrat pel pes de la fera, el va fer caure al fons del clot voltat de roques. Aleshores el llop començà el seu concert d'udols que aviat van despertar el capellà. De matinada l'home va anar a corre-cuita a la penya i, d'un tret, va matar el llop.

Des d'aquell dia la majordoma li guardava curosament les tripes de gallina, les pells de conill i d'altres menuts. I va ser així com, amb aquesta mena d'esquer, les bèsties nocturnes van anar caient a la trampa d'una en una. Fins que, diuen, no va quedar cap llop a la comarca.

Des d'aleshores aquest indret es coneix amb el nom de la Llopatera, i els padrins expliquen que si hom s'hi escau de nit, especialment en lluna plena, encara s'hi senten els udols llastimosos dels llops caçats per aquell capellà.

Observacions:

Altres denominacions: la Llobatera

Bibliografia

ESTRUCH, Maria. “La llopatera”, *Arrels* (blog internet)

Enllaços d'interès:

